

WAKATI KI

WAKATIKI

Wakatiki de wandelende tak lag aan de waterkant in de schaduw van een grote boom lekker in een hangmat te luieren. Eigenlijk was het geen echte hangmat maar een los blaadje dat tussen een boomwortel en een grasspriet was opgehangen, maar dat kon Wakatiki niks schelen. Hij lag heerlijk in zijn bladhangmat.

Hij rekte zich behagelijk uit toen Ap Lopus, een andere wandelende tak, met een korte broek en stevige schoenen aan, een rugzak om en een jagershoedje op langskwam en vroeg: “Ga je mee wandelen?”

Maar Wakatiki had geen zin en daarbij moest hij nog ergens over nadenken.

“Waarover dan?” vroeg Ap.

“Dat weet ik nog niet, ik heb het immers nog niet bedacht” antwoordde Wakatiki

“Ik hou trouwens niet zo van wandelen.”

“Onzin” riep Ap. “Je bent een wandelende tak, net als ik. Je móét van wandelen houden. Alle wandelende takken houden van wandelen!”

“Nou, ik niet” zei Wakatiki. “En nu wil ik denken. Ga jij maar lekker alleen wandelen. Dahag.”

Beteuterd ging Ap in z’n eentje op pad.

“Waar zal ik eens over gaan denken” dacht Wakatiki, maar voor hij iets kon bedenken werd hij weer gestoord.

“Poing!” Daar landde een sprinkhaan naast hem.

“Hee, moet jij niet wandelen?” riep de sprinkhaan.

“Nee, ik hou niet van wandelen en bovendien wil ik denken” antwoordde Wakatiki.

“Daar heb ik nog nooit van gehoord, een wandelende tak die niet wil wandelen. Ongeloofelijk! Stel je voor dat er een sprinkhaan was die niet wou springen. Ha! Belachelijk” zei de sprinkhaan hoofdschuddend. “Nou ja, eigenlijk snap ik ook niets van al dat gewandel van jullie, maar ja, ik ben dan ook een sprinkhaan. Ik hóór niet te wandelen. Ik hoor te springen. Springen is veel leuker. Waarom probeer je het ook niet?”

“O nee, dank je feestelijk” zei Wakatiki.

“Springen is niks voor mij.”

“Hoe weet je dat nou?” vroeg de sprinkhaan.

“Heb je het ooit geprobeerd?”

“Nee” antwoordde Wakatiki, “maar ik weet vrij zeker dat ik er niet van hou. Het is mij veel te onrustig, al dat gespring.”

“Zelf weten” riep de sprinkhaan en sprong met een geërgerde “ploing!” weg.

“Hè hè, eindelijk rust” dacht Wakatiki en wilde zich juist weer lekker uitrekken om nog beter te kunnen denken, toen hij alweer werd gestoord. Iemand riep zachtjes zijn naam.

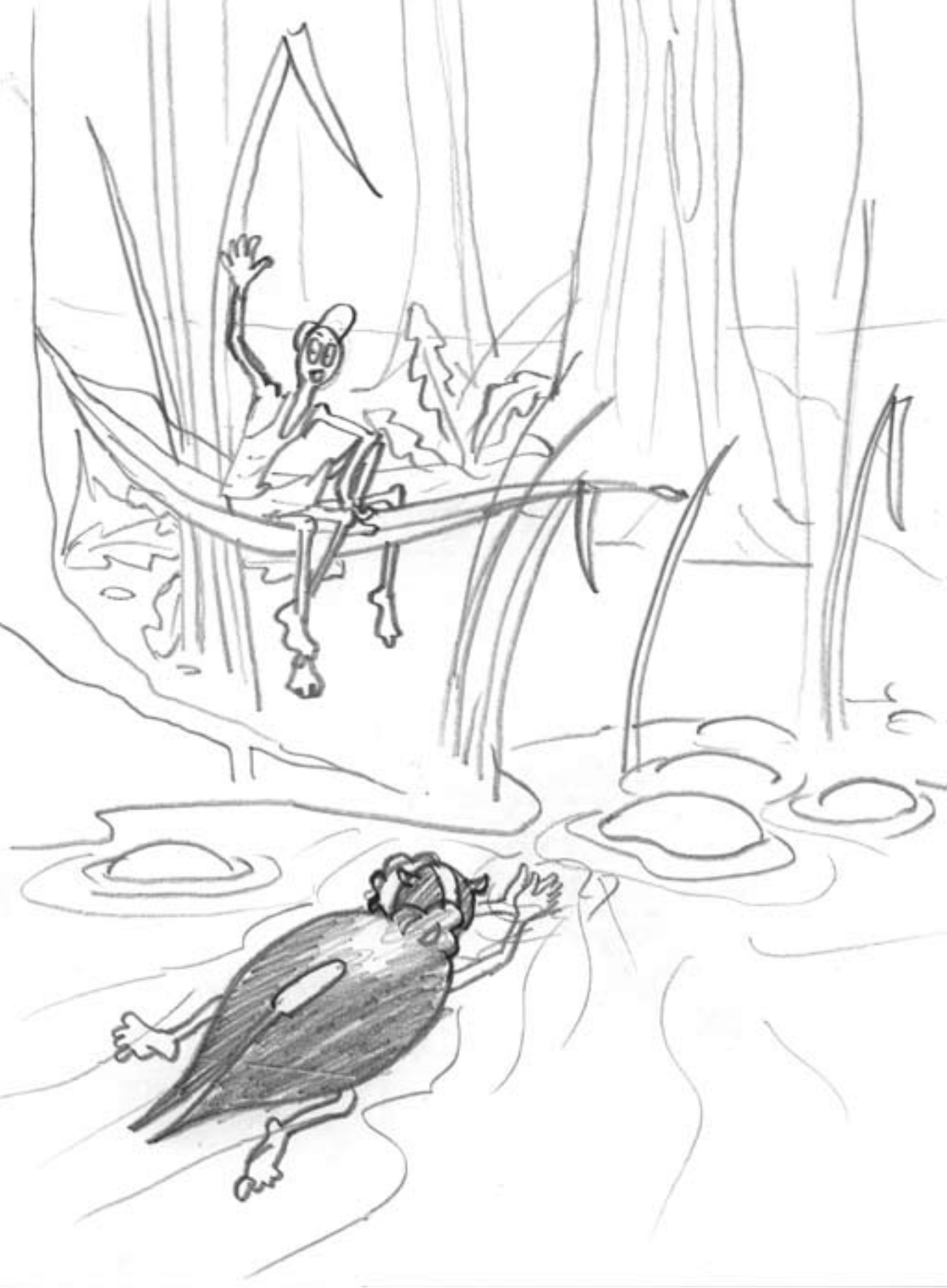
“Waka, hé psst, Wakatiki!”

Hij keek om zich heen maar zag niemand. Weer hoorde hij zijn naam.

“Wakatiki!”

Het leek uit het meertje te komen.

“Hier ben ik Wakatiki, op het water. Ik ben het. Scribi, het schrijvertje” klonk het.

Nu zag Wakatiki het schrijvertje dat onrustig op het wateroppervlak van het meertje heen en weer zwom.

“Hoi Scribi!” riep Wakatiki. “Hoe gaat het?” Scribi ging hier niet op in maar vroeg ernstig: “Ik heb gehoord dat je niet wil wandelen, Waka. Wat is dat nou?”

“Nee,” antwoordde Wakatiki, “ik wil niet wandelen, ik wil denken, maar veel komt er niet van terecht op deze manier. Ik wordt steeds gestoord.”

Scribi deed net of hij Wakatiki’s hint niet had gehoord en vroeg onverstoord: “Vind je dat dat zomaar kan, Waka? Niet wandelen, terwijl iedereen toch weet dat wandelende takken altijd wandelen. Daarom héten ze

ook wandelende takken.”

“Ik vind dat het wel kan, maar jullie allemaal niet, blijkbaar” zei Wakatiki een beetje treurig.

Scribi kwam een beetje dichterbij en zei zachtjes: “Nou, misschien is het ook wel niet zo heel erg, hoor. Maar ja, als iedereen zomaar ineens ging doen wat hij wilde, waar zouden we dan blijven, vraag ik je.”

“Tja,” zei Wakatiki, “dat weet ik ook niet. Ik heb nog geen kans gehad daarover na te denken.”

“Hm” zei Scribi en kwam nog wat dichterbij. “Zeg Waka, luister eens” ging hij verder. “Als je iets hebt gedacht, ik bedoel *Een Gedachte* hè, wil je dan dat ik die voor je opschrijf? Ik ben een schrijver, dat weet je, maar er is nooit iets om op te schrijven.”

“Maar Scribi,” riep Wakatiki, “jij schrijft op water. Dat is meteen weer weg.”

Maar toen hij zag hoe teleurgesteld Scribi keek zei hij: “Nou vooruit. Jij mag het opschrijven.”

“Jottum!” riep Scribi en kriebelde vrolijk weg over het wateroppervlak. Hij was zo opgetogen dat hij helemaal vergat Wakatiki te groeten.

“Nou, die is blij” dacht Wakatiki en ging op zijn zij liggen om te denken, maar wat hoorde hij nu weer? Er ratelde iets op hem af. Het geluid werd harder en opeens plofte er een slakkenhuis naast hem tegen de boom. Het was van de heuvel afgerold en hier tot stilstand gekomen.

“Oeioeioei” kreunde iemand vanuit het slakkenhuis. “Ik ben helemaal draaiërig.”

Langzaam kwam er een slak uit het huisje tevoorschijn gekropen.

“Oeioeioei, mijn arme hoofd” pufte hij. En toen hij Wakatiki had ontdekt, die geamuseerd vanuit zijn hangmat naar hem zat te kijken, zei hij plechtig: “Goedemiddag” na zijn keel een paar keer luid te hebben geschraapt.

“Dag” zei Wakatiki.

“Oei, U bent toch die wandelende tak die niet wil wandelen?” informeerde de slak beleefd.

“Jawel” zei Wakatiki met gefronste wenkbrouwen, “maar kan niemand het meer ergens anders over hebben?”

“O jee, o nee” sprak de slak, “o jee, wie heeft ‘t er niet over? Maar, ik vraag U, wat wil je ook, hé, zoiets.... zoiets.... ongehoords!”

“Wat dan?” vroeg Wakatiki een beetje

pesterig, want hij wist best waar de slak het over had.

“Nou, euh, ik bedoel, zoiets gebeurt toch nooit. Een wandelende tak die niet wil wandelen. Vreselijk toch! Er is in tijden niet zo iets uitzonderlijks gebeurd. Men praat over niets anders.” haastte de slak zich te zeggen.

“Maar onder ons gezegd en gezwegen” voegde hij er samenzweerderig aan toe, “ik begrijp U wel, hoor. Al dat gewandel! Niet om bij te houden. Doodvermoeiend gewoon. Een beetje glijden is tot daaraantoe, maar zeg nu zelf.... Goed, ik moet weer ‘ns verder. Ik moet voor volgende week bij die eik daar verderop zijn, dus ik moet voortmaken. Goedemiddag.”

En terwijl de slak langzaam om de boom

heen kroop verwonderde Wakatiki zich over de opschudding die zijn denkpaauze had veroorzaakt, en dat terwijl hij nog niet eens de tijd had gehad om te denken. Hij had nog niets gedaan maar iedereen had het over hem. Juist toen hij zich weer op z'n rug draaide om nou eens echt goed te gaan denken, kwam Ap Lopus terug van zijn wandeling.

“Het is een schande!” riep hij al van verre.

“Het is een grote schande. Jij doet niet wat je hoort te doen en iedereen heeft het over je, terwijl ik fatsoenlijk mijn plicht doe zoals het hoort, me uit de naad loop om iedereen te vertellen hoe onverantwoordelijk jij bent, ik wordt niet eens genoemd. Over mij hebben ze het niet, o nee, maar jij bent ineens beroemd, jij krijgt alle aandacht. Maar ik weet het goed gemaakt: ik ga ook niet meer wandelen.

Wat jij kan, kan ik ook.” Hijgend stond hij naar Wakatiki te kijken, die langzaam uit zijn hangmatblad opstond.

“Nou, je mag mijn hangbladmat hebben” zei Wakatiki. “Ik heb hem niet meer nodig.”

“O” zei Ap Lopus verbaasd, “wat ga jij dan doen?”

“Ik ga een eindje wandelen. Kan ik tenminste rustig denken. Hier wordt ik gek van al die dieren die langskomen om ‘n praatje te maken. Tabee!”

En met z’n handen op de rug slenterde Wakatiki op z’n gemakje het bos in.

